

DOCTRINA

ANALIZA TEORETICĂ A ABORDĂRILOR PRACTICII JUDICIARE PRIVIND EFECTELE NULITĂȚII ÎN CADRUL GRUPURILOR DE CONTRACTE

Dorin Cimil,
doctor în drept, conf. univ.,
Catedra drept civil, USM

Obiectul cercetării științifice al prezentului articol vor fi câteva pasaje ale *practicii judiciare* ce se referă la efectul nulității actului juridic inițial dintr-un grup de contracte și efectele produse asupra actului juridic următor, expuse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației care reglementează nulitatea actului juridic civil.

„În ceea ce privește răsfrângerea efectelor nulității actului juridic față de terți, se va reține că anularea actului juridic inițial atrage și anularea actului juridic următor, datorită legăturii lor reciproce”.

Legăturile reciproce dintre contracte se exprimă prin formula grupului de contracte sau a lanțului de contracte, care reprezintă o unitate omogenă de contracte ce au în comun același obiect al prestațiilor sau, având o structură diferită a contractelor, au „obligații caracteristice”. Efectele conjugate ale mai multor contracte oferă posibilitatea de a înfrânge limitele puse, de regulă, relativității convenției cu un beneficiu dublu: 1) extinderea câmpului de aplicare a acțiunii directe dincolo de cazurile anume prevăzute de lege și 2) angajarea răspunderii contractuale a unei părți a contractului față de un terț, legat de primul contract printr-o convenție distinctă¹. Abordarea teoretică a grupului de contracte pe acest palier vine să ancoreze în circuitul științific conceptele despre asimilarea terților cu statutul juridic rezervat părților, extinderea răspunderii contractuale și la alte persoane decât părțile contractante, și sprijinirea principului *pacta sunt servanda* exclusiv pe litera legii.

În cazul în care jurisprudența națională sancționează la nivel de hohărâre explicativă a practicii

judiciare, „răsfrângerea efectelor nulității actului juridic față de terți se va reține că anularea actului juridic inițial atrage și anularea actului juridic următor, datorită legăturii lor reciproce”. Trebuie de menționat că teoria grupului de contracte este recunoscută și atunci oportunitatea celor două paliere indicate mai sus urmează să fie abordată mai întâi la nivel teoretic și mai apoi la nivelul implementării practice.

În cazul grupării de contracte, există mai multe contracte distincte. Dar pot exista situații, cu referință la donația cu sarcină, în care pot apărea dubii asupra existenței unui contract complex unic sau a unei grupări de contracte unice. Soluția practică a determinării categoriei acestor contracte poate fi găsită prin intermediul calificării distributive pentru grupurile de contracte și calificarea exclusivă – pentru contractele complexe. Efectele calificării diferă în funcție de faptul dacă suntem în prezența unui contract independent sau a unor contracte interdependente. Calificarea exclusivă presupune existența unei singure naturi juridice a contractului complex, fie împrumutată de la componenta de bază a entității, fie o natură juridică nouă, distinctă de componentele sale. Calificarea distributivă, dimpotrivă, se reduce la existența mai multor matrice contractuale, proprii fiecărui contract, parte componentă a grupului de contracte.

Pentru distingerea practică a contractelor independente și interdependente, doctrina² a elaborat un șir de situații aplicabile acestei metodologii:

- în absența indicației exprese a subordonării contractelor unul față de celălalt;
- existența unei clauze distincte pentru fiecare dintre contractele invocate;
- în cazul substituirii unui contract cu altul, în lipsa de stipulație contrară, contractul reînnoit se consideră a fi independent de contractul precedent;
- încheierea de către aceeași persoană, dar în calități juridice diferite, a două contracte, unul în calitate de mandatar, iar celălalt în calitate de comisionar;
- existența unor durate diferite pentru fiecare din cele trei contracte încheiate succesiv între aceleași părți și având același obiect;

- existența unor dispoziții proprii în fiecare contract impune calificarea lor separată;
- fiecare contract este independent de celălalt, până când se face dovada legăturii lor intime, astfel încât existența unuia este subordonată realizării celuiilalt.

Dacă persoanele contractante nu s-au exprimat cu claritate asupra calificării lor, atunci instanța de judecată poate opta în favoarea interdependenței lor, în formula accesorietații unuia față de altul, coeziunii prin unitatea cauzei sau prin cauza lor comună. Instanța de judecată, pentru a ajunge la o asemenea concluzie, trebuie să analizeze circumstanțele încheierii contractelor, precum și convingerea părților că acestea sunt indisociabile.

Interdependența contractelor are drept consecință faptul că soarta unuia este legată de soarta celuiilalt. Astfel, putem evidenția și efectele constructive ale interdependenței contractelor, care n-au fost abordate de jurisprudența națională, și anume:

- validarea unui contract pentru că este legat de altul;
- determinarea obligațiilor uneia dinre părțile contractante în funcție de obligațiile stipulate în contractul principal;
- deschiderea unei acțiuni directe în beneficiul uneia dintre părțile unui contract contra părții dintr-un alt contract;
- aplicarea obligațiilor dintr-un contract subordonat la regulile contractului dominant;
- posibilitatea pentru partea legată de doi contractanți diferiți de a opune altuia, pentru respingerea cererii de despăgubire, neexecutarea unui alt contract;
- suspendarea rezilierii sau a reînnoirii anumitor contracte, care formează împreună cu altele un tot omogen și indisociabil.

Vânzarea comercială, care implică circulația mărfurilor, este precedată și urmată de alte vânzări. Vânzătorul deține bunul vândut de la un autor, care l-a primit el însuși de la altul, iar cumpărătorul îl revinde unui subdobânditor. În acest cadru, persistă problema repercursiunii rezoluțiunii sau nulității unei vânzări asupra întreg lanțului de contracte.

Jurisprudența și doctrina internațională, în special cea franceză³, consideră că calificarea „grup de contracte” nu este proprie rețelelor de vânzare, dar este o categorie a teoriei generale a contractelor și problema divizibilității contractelor în cadrul grupului urmează a fi tratată de la caz la caz.

Indivizibilitatea între contracte, în calitate de legătură intimă, urmează să fie probată de partea care se prevalează de ea și, în cele mai dese cazuri, se sprijină pe prevederile legislației consumatorilor. Indivizibilitatea stipulată de părți, deseori una

în detrimentul celeilalte, nu urmează a fi susținută de instanțele de judecată și judecătorul urmează să nu țină cont de ea în cadrul stabilirii răspunderii între membrii grupului.

În situația când membrii grupului de contracte nu au tratat unii cu alții, se aprecia inițial existența răspunderii contractuale, situație ce n-a rezistat aprecierilor Plenului Curții de Casație franceze, care a condamnat, în general, această abordare, lăsând-o valabilă doar pentru rețelele de contracte ce cuprind un contract translativ, unde acțiunile în garanție contra co-contractanților au un caracter contractual.

Sancțiunea aplicată acestor acte inițiale lasă fără fundație actele ulterioare, iar efectele sancțiunii se transmit în mod natural către actele juridice ulterioare. Invalidarea tuturor actelor civile, subsecvente actului juridic anulat, nu reprezintă o soluție pentru complexitatea lumii reale, deoarece actele subsecvente sunt uneori izolate de contaminarea indusă de actul principal⁴.

„Astfel, alt efect al nulității actului juridic este (sau poate fi) anularea actului juridic subsecvent, ca urmare a anulării actului juridic inițial”. Excepția de la această regulă poate avea loc doar în cazurile stipulate în lege (spre exemplu, art.331, 375 Cod civil).

Codul civil mai stabilește că „partea și terții de bună-credință au dreptul la repararea prejudiciului cauzat prin actul juridic nul”.

Până la urmă, nulitatea actului juridic civil, în speță a contractului civil, reprezintă o politică legislativă și una jurisdicțională, care urmează să se bazeze pe anumite repere legale:

- legea favorizează consolidarea actului juridic în neregulă, încercând să evite nulitatea;
- descurajarea realizării neregulilor, prin indicarea perspectivei co-contractanților de a refuza încheierea actelor juridice civile, despre care, în mod aprioric, știu că urmează să fie anulate;
- favorizarea persoanei care cere nulitatea să aibă un alt interes, decât desființarea actului juridic;
- stabilirea coraportului dintre variabilitatea forței nulității și importanța regulii violate;
- prezența altor mecanisme juridice, care ar asigura eficacitatea regulii imperative, decât pronunțarea nulității (sanțiuni penale legale, conversia prin reducere ș.a.)⁵.

Judecătorul care examinează cererea privind constatarea nulității, chiar dacă este juridic obligat să pronunțe o nulitate de drept, atunci când se întrunesc condițiile legale necesare, are, totuși, o putere de apreciere a faptelor și circumstanțelor, pentru a constata dacă acestea atentează la calități-

le substanțiale ale actului juridic civil, de exemplu - viciu de consimțământ, eroare, leziune.

În cadrul polemicii, stabilite în literatura juridică internațională, despre faptul posibilității înaintării acțiunii în restituție în privința terței persoane, care este posesorul de bună-credință, în temeiul actelor juridice declarate nule într-un șir de contracte, argumentul de bază constă în imposibilitatea apariției dreptului de proprietate asupra bunurilor în baza unor contracte nule, care nu produc efectele juridice necesare pentru dobândirea unui drept real.

Din motiv că posesorul de bună-credință nu dobândește drept de proprietate asupra bunurilor, se poate admite restituția bilaterală în privința întregului lanț de contracte.

Dar, împotriva acestui argument poate fi pusă în discuție problema concurenței acțiunilor înaintate de către proprietar către posesorul de bună-credință al bunului, iar înzestrarea proprietarului cu facultatea de a cere de la posesorul de bună-credință prin intermediul acțiunii în restituție pune la îndoială capacitatea acțiunii în vindecare, regimul juridic al căreia este operabil pentru asemenea situații, în care se poate cere bunul de la posesorul de bună-credință, ce-l deține fără a avea un titlu legitim. Calitatea de posesor de bună-credință nu presupune ca persoana în cauză să dețină titlu legitim asupra bunului ce-l posedă, există numai prezumpția posesiunii legale, fără investirea lui cu oricare titlu legal.

Dezlegarea juridică a balanței intereselor proprietarului și a posesorului de bună-credință se poate produce prin inacceptarea legală a aplicării acțiunii în restituție față de terțele persoane. Proprietarul poate, la alegerea lui, să-și apere drepturile lezate prin înaintarea unei acțiuni în vindecare față de terțele personae și va fi satisfăcut de către instanțele de judecată, dacă posesorul bunului este de rea-credință, l-a primit cu titlu gratuit sau bunul a ieșit din posesia proprietarului în bază de contract, dar contrar voinței sale (violența, induce-re în eroare etc.). Sau proprietarul mai poate înainta față de vis-à-vis-ul său contractual o acțiune în restituție în temeiul nulității contractului, care se va manifesta în restituirea costului bunului⁶.

În lipsa unei reglementări exprese în legislația Federației Ruse privind temeiurile și modul apariției dreptului de proprietate asupra bunului al posesorului de bună-credință și temeiurile de stingere a dreptului de proprietate al părții primare a contractului declarat nul, acest mecanism este explicat prin prezența „faptei juridice complexe”, care include un șir de elemente ce au importanță juridică, și numai cumulul lor duce la apariția efectelor prezentate mai sus.

Legislația civilă a României, la fel, evită să vorbească expres despre desființarea actelor de dispoziție subsecvente, menționând doar că „acțiunea în restituire poate fi exercitată și împotriva terțului dobânditor”. Legiuitorul stabilește doar excepțiile de la această regulă⁷:

- acțiunea în restituire nu poate fi formulată față de terțul dobânditor, dacă regulile de carte funciară îl împiedică să o facă;
- acțiunea în restituire nu poate fi utilizată nici împotriva dobânditorului de bună-credință a unui bun imobil, dacă acesta dovedește întrunirea tuturor condițiilor pentru dobândirea proprietății asupra bunurilor mobile prin posesie de bună-credință;
- restituirea nu va putea fi solicitată nici terțului care a uzurpat bunul ce face obiectul acțiunii în restituire;
- toate actele juridice, cu excepția celor de dispoziție și cu excepția celor cu executare succesivă (care vor putea fi menținute cel mult un an de la data desființării titlului constitutorului, dacă au fost supuse formalităților de publicitate prevazute de lege) vor fi menținute, conform art.1649 al Noului Cod civil, dacă au fost făcute în favoarea unui terț de bună-credință.

Cadrul normativ al Republicii Moldova la acest capitol este mai dezvoltat decât reglementările de rigoare ale Federației Ruse și cuprinde instituția posesiei ca stare de fapt, ce produce efecte juridice pentru posesorul care urmează să întrunească un șir de condiții.

„Posesiunea se dobândește prin exercitarea voită a stăpânirii de fapt a bunului, și „Posesorul este prezumat proprietar al bunului, dacă nu este dovedit că a început a posedea pentru un altul. Această prezumpție nu operează în cazul în care dreptul de proprietate trebuie înscris în registrul public și nici față de un fost posesor al cărui bun a fost furat, pierdut sau ieșit din posesiune în alt mod, fără voia lui, cu excepția banilor și titlurilor de valoare la purtător”.

Iar instituția de posesiune de bună-credință oferă posesiune legitimă asupra bunurilor. „Este considerată posesor de bună-credință persoana care posedă legitim sau care se poate considera îndreptățită să posede, în urma unei examinări diligente, necesare în raporturile civile, a temeiurilor îndreptățirii sale. Buna-credință este prezumată”.

Practica contractuală și cea judiciară atestă cazuri când defectele actelor juridice nu sunt vizibile și sunt mai puțin sesizabile de către părți sau persoanele terți în cadrul executării obligațiilor ce derivă din contract. Învelișul extern al actului juridic defect, apreciat de lege cu nulitate absolută,

are efecte de ordin patrimonial asupra subiecților actului juridic și terților persoane sau poate servi temei fals de săvârșire a altor acte juridice civile în lanț. În aceste cazuri, pentru a distruge învelișul extern al actului juridic defect și a lichida efectele negative deja produse sau preîntâmpinarea lor în viitor, apare necesitatea constatării pe cale judiciară a nulității absolute a actului juridic prin acțiune în nulitate sau acțiune *negationis* - denumire special propusă pentru determinarea categoriei respective de acțiune⁸. Însă, conform prevederilor legislației noastre, stabilite în art. 217 Cod civil, „Nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată o invocă din oficiu. Nulitatea absolută nu poate fi înlăturată prin confirmarea de către părți a actului lovit de nulitate. Acțiunea în constatare a nulității absolute este imprescriptibilă”. Această reglementare expresă permite instanței de judecată *ex officio* să intervină în invocarea nulității absolute a actului juridic și să respingă toate cerințele bazate pe acestea, chiar dacă părțile litigante nu vor cere aceasta.

La prima vedere, intervenția instanței de judecată în invocarea din oficiu a nulității absolute, poate veni în contradicție cu legislația procesual civilă, unde instanța de judecată, de una singură, în afara cerinței reclamantului în acțiunea inițială sau părâtului, formulată în acțiunea reconvențională, nu poate depăși prin hotărârea sa pronunțată pe marginea soluționării litigiului civil între părți limitele cerințelor invocate în acțiune. Însă, invocarea din oficiu a nulității absolute nu reprezintă, în esență, nici ieșire în afara limitelor cerințelor invocate de către părți în acțiune, nici modificarea obiectului acțiunii sau introducerea unei noi acțiuni, dar reprezintă un element de calificare juridică a raporturilor juridice ce se efectuează de către instanța de judecată în cadrul judecării oricărei pricini civile, indiferent de cerința procesuală a părților.

În prezent, aparent poate fi văzută problema că restituția, în calitate de modalitate de lichidare a efectelor juridice, și anume a consecințelor actului juridic civil (contractului), „se accesează” în cazul în care părțile actului juridic nevalabil au transmis unul altuia anumite bunuri determinate generic, în rezultatul căruia se transmit drepturile (titlurile) asupra acestora, iar în cadrul restituției, drepturile cesionate se vor întoarce către titularii lor inițiali. Dar această reprezentare a regimului juridic al restituției este una greșită, deoarece temeiul transferului drepturilor asupra bunurilor determinate generic reprezintă nu însăși actul juridic nevalabil, ci transmiterea acestor bunuri, după care are loc contopirea cu bunurile analogice ale dobânditorului și formarea unui bun nou aflat în posesia recipientului.

Deoarece în cazul contopirii bunurile generice se depersonalizează, pierzându-și calitățile inițiale, în sens juridic putem vorbi despre pieirea stării inițiale a lor și formarea unui bun nou al dobânditorului. În cadrul stabilirii regimului juridic al bunului nou format al recipientului, putem aplica regulile accesiunii mobiliare, stabilite în art.330 Cod civil.

Însăși contopirea bunurilor în rezultatul transmiterii lor reprezintă temeiul apariției dreptului de proprietate al recipientului asupra bunurilor și nicidecum actul juridic nevalabil⁹.

Ideea pe care o împărtășim se bazează pe argumentele că actul juridic nevalabil – acțiune care posedă numai fațada actului juridic, dar, în virtutea ilegalității sale sau a defectualității interne, nu poate crea consecințe juridice - nu este un fapt juridic. Art.8 al Codului civil nu plasează actul juridic nevalabil în lista temeiurilor de apariție a drepturilor și obligațiilor civile. În acest context, și restituția prevăzută în art.219 alin.2 Cod civil - “fiecare parte trebuie să restituie tot ceea ce a primit în baza actului juridic nul, iar în cazul imposibilității de restituire, este obligată să plătească contravaloarea prestației” - nu poate fi considerată în calitate de formă aparte de apărare a intereselor părților actului juridic nul. Restituția nu se înscrie în categoria metodelor de apărare a drepturilor civile, prevăzute de art.11 al Codului civil, dar poate fi privită ca parte componentă a metodelor tradiționale de apărare a drepturilor civile, menite să recupereze interesele subiecților pătimiti de transmiterea fără temei sau temei insuficient a bunurilor.

În concluzie, menționăm că interesele persoanelor care au săvârșit acțiuni numite „acte juridice nule” sunt afectate nu de însăși actele juridice nule, ci de acțiunile următoare de exercitare a drepturilor subiective inexistente și executarea obligațiilor corelative aparente. Efectele acestor acțiuni urmează să fie depășite cu ajutorul instituțiilor civile tradiționale, precum ar fi acțiunile în revendicare, condiție (îmbogățire fără justa cauză) și reparare a bunurilor.

Natura juridică a raporturilor de restituire depinde de faptul cui îi aparține bunul pe care urmează să-l restituie partea care l-a obținut în temeiul actului juridic nul¹⁰.

În temeiul raporturilor de restituire, dobânditorul poate fi obligat să restituie bunurile care îi aparțin. Iar în cazul imposibilității¹¹ de restituire a bunurilor primite în temeiul actului juridic nul, este obligat, conform legislației Republicii Moldova, să plătească contravaloarea prestației. Regula este analogică cu prevederile art.1193-1393 ale Codului civil, care stabilesc obligativitatea restituirii în natură, iar în cazul imposibilității de a restitui în natură, restituirea bunului se efectuează la prețul din momentul dobândirii. Convențional, aceste cerințe le putem numi *condiționale*.

A doua regulă a restituirii constă în faptul că pot fi restituite bunurile care i-au aparținut transmițătorului. Astfel, dacă bunurile nefungibile, transmise în temeiul unui act juridic nul s-au păstrat în natură, iar actul juridic de dispoziție poartă un caracter causal, atunci defectele cauzei duc implicit la nulitatea actului juridic civil. În rezultatul acestei situații, drepturile asupra bunurilor nu trec de la transmițător către dobânditor, iar transmițătorul obține dreptul de a cere restituirea bunului, care și așa îi aparține cu drept de proprietate. Astfel de cerințe sunt asemănătoare cu acțiunile de revendicare, prevăzute de art.374 Cod civil. Convențional, aceste cerințe le putem numi *de revendicare*.

Persistă situații în care transmițătorul bunului, în temeiul actului juridic nul, este o persoană neîmputernicită. Respectând logica art.226 Cod civil, aceste acte sunt lovite de nulitate relativă și persoana neîmputernicită se prezumă a fi titularul dreptului transmis până la recunoașterea nevalabilității pe cale judiciară, de aceea ne aliniem părerilor autorilor care pledează pentru dreptul persoanei neîmputernicite de a cere restituirea bunurilor transmise în temeiul unui act juridic nul.

Una dintre primele cercetări teoretice, bazate pe prevederile legislației civile contemporane, ale problemei apariției dreptului de proprietate asupra bunului înstrăinat de către persoana neîmputernicită dobânditorului de bună-credință reprezintă lucrarea¹² profesoarei Rahmilovici V. A. Ideea expusă vine să argumenteze încetarea dreptului de proprietate a proprietarului inițial și apariția dreptului de proprietate asupra bunului la posesorul de bună-credință. Temeiul juridic de încetare a dreptului de proprietate a proprietarului inițial și apariția dreptului de proprietate asupra bunului la posesorul de bună-credință este considerat de autoarea concepției în cauză fapta juridică complexă, ce cuprinde un șir de elemente cu valențe juridice proprii și numai cumulul lor poate produce efectul juridic respectiv, și anume - încetarea dreptului unei persoane și apariția dreptului la o altă persoană.

Ce se întâmplă în cazul în care posesorul de bună-credință încheie un contract oneros translativ de proprietate cu următorul posesor? Poate acesta deveni proprietarul bunului?

În acest caz, putem apela la prevederile art. 305 Cod civil, care menționează că „*Posesorul este prezumat proprietar al bunului, dacă nu este dovedit că a început a posedea pentru un altul. Această prezumție nu operează în cazul în care dreptul de proprietate trebuie înscris în registrul public și nici față de un fost posesor al cărui bun a fost furat, pierdut sau ieșit din posesiune în alt mod, fără voia lui, cu excepția banilor și titlurilor de valoare la purtător. Se va considera că posesorul anterior a fost proprietar al bunului pe parcursul perioadei în care l-a posedat*”.

Astfel, atât primul posesor, titular inițial al dreptului transmis către posesorul secund, în temeiul legii, poate fi considerat proprietarul bunului și, deci, poate transmite dreptul asupra bunului următorilor posesori.

Legislația Republicii Moldova ne oferă suficiente repere pentru a proteja interesele dobânditorilor de drepturi asupra bunurilor în temeiul unui lanț de contracte, iar opinia conform căreia, dacă primul contract/act juridic al lanțului este ilegal, atunci sunt ilegale și contractele/actele juridice subsecvente, nu poate avea suport teoretic și legal. Exemplu de aceeași reglementare ne oferă și una din codificațiile recente ale legislației civile, și anume: Codul civil al Olandei conține regula conform căreia drepturile patrimoniale dobândite în temeiul unui act juridic nul cu titlu oneros are valoare juridică, iar în unele cazuri - și în temeiul contractelor cu titlu gratuit (art.45 p.5 cartea 3).

Bibliografie:

- ¹ Citat după: Paul Vasilescu. Relativitatea actului juridic civil. Repere pentru o nouă teorie generală a actului de drept privat. București, Editura Rosetti, 2003, p.119.
- ² Ion Turcu. Vânzarea în Noul Cod civil. București, Editura C.H. Beck, 2011. p.69.
- ³ Philippe Malaurie, Laurent Aynes, Pierre Yves-Cautier. Contractele civile. Trad. Diana Dănișor. București, 2009, p.10.
- ⁴ Gheorghe Cristian. Nulități de drept comercial. București, Editura C.H. Beck, 2010. p.32.
- ⁵ Philippe Malaurie, Laurent Aynes, Philippe Stoffel-Munck. Drept civil. Obligațiile. Trad. Diana Dănișor. București, 2009, p.354.
- ⁶ Гутников О.В. Недействительные сделки в гражданском праве (теория и практика оспаривания). М., Статут, 2008. р. 204.
- ⁷ Popa Ionuț-Florin. Rezoluțiunea și rezilierea contractelor în Noul Cod civil. București. Universul juridic, 2012, p. 309-310.
- ⁸ Тузов Д.О. Ничтожность и оспоримость юридической сделки: пандектное учение и современное право. М., Статут, 2006, р.71.
- ⁹ Гражданское право: актуальные проблемы теории и практики/ под общ. ред. В.А.Белова. М., 2009, р.389.
- ¹⁰ Байбак В.В. Реституционные, кондикционные и виндикационные требования в гражданском обороте.// Объекты гражданского оборота. Сборник статей/ Отв. ред. М. А. Рожкова. М., Статут, 2007, стр.180.
- ¹¹ Imposibilitatea restituirii bunurilor în natură poate fi în cazul pieririi bunurilor nefungibile sau înstrăinarea lor către terțe persoane.
- ¹² Рахмилович В. А. О праве собственности на вещь, отчужденную неуправомоченным лицом добросовестному приобретателю.// Проблемы современного гражданского права: Сборник статей. М., Городец, 2000, р.126-144.

